

Arrest

nr. 232 631 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Italië met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 18 november 2021.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoeker naar verwijst, wordt erop gewezen dat bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018 de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. De vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een verzoeker om internationale bescherming naar Griekenland werd door de Raad verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming (in Italië) niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert en het M.S.S. arrest van het EHRM betrekking heeft op de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland terwijl verzoeker in Italië internationale bescherming werd toegekend, kan voormeld standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals in voorliggend geval Italië, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker levert evenwel geen dergelijk concreet bewijs.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Italië waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Italië is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Italië in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“Voorts kan worden opgemerkt dat u geen concrete redenen uiteenzet waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Italië. Gevraagd uit te leggen waarom u niet zou kunnen terugkeren zegt u louter dat u,

indien u daar een status zou hebben, gezinshereniging zou aanvragen (CGVS, p. 10). Erop gewezen dat u wel degelijk een beschermingsstatus heeft in Italië en opnieuw gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Italië verklaart u vaagweg dat er geen leven is in Italië (CGVS, p. 10). Gevraagd dit uit te leggen blijft u bij louter algemene verklaringen dat er geen werk is en niemand om u te helpen (CGVS, p. 11). Bovendien is dit strijdig met uw eerdere verklaringen over andere Somalische vluchtelingen met een beschermingsstatus, over wie u verklaarde dat zij als geregistreerde vluchtelingen hulp kregen van overheidsorganisaties bij het vinden van een woning en kregen zij maandelijks financiële steun (CGVS, p. 6 en 7). Wanneer u hier op gewezen wordt zegt u louter dat u geen status heeft in Italië, dat u daar niets heeft en dat u niet kan terugkeren (CGVS, p. 11).

Wat betreft uw verklaringen dat u meer dan twee jaar op straat zou hebben gewoond in Sicilië en Parma dient opgemerkt te worden dat deze niet geloofwaardig zijn. U zou op straat hebben gewoond omdat u dacht dat u geen beschermingsstatus had of kon krijgen omdat u meer dan drie dagen wegbleef uit het eerste opvangcentrum in Sicilië en men u daar had gezegd dat u hierdoor geen recht meer had om in het opvangcentrum te verblijven (CGVS, p. 4-6). Echter, uit informatie blijkt dat u eerst in Bologna een verzoek om internationale bescherming indiende en enkele maanden later in Parma. Het kantoor in Parma gaf u twee maanden na uw verzoek daar de subsidiaire beschermingsstatus. Dit gebeurde allemaal binnen het jaar na uw vertrek uit Somalië. Dat u dus twee jaar en enkele maanden op straat zou hebben geleefd omdat u geen beschermingsstatus had is niet geloofwaardig. Dat u niet zou hebben geweten dat u toen reeds een beschermingsstatus zou hebben gekregen is evenmin geloofwaardig gezien uit uw verklaringen blijkt dat u in Parma regelmatig contact had met een organisatie die uw verzoek om internationale bescherming opvolgde (CGVS, p. 9-10). Dat u tracht achter te houden op de hoogte te zijn geweest van uw status in Italië blijkt verder uit uw bewering nooit een – kort of een langer – interview te hebben gehad met de Italiaanse asielautoriteiten (CGVS, p. 9). Gezien zij u een beschermingsstatus hebben uitgereikt is het weinig aannemelijk dat er nooit een persoonlijk onderhoud zou hebben plaatsgevonden."

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Hij toont, zoals ook in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, niet aan Italië te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

6. Verzoekers algemeen betoog dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, en sociale voorzieningen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt met zijn algemeen betoog en het herhalen van zijn verklaringen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert

bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

7. In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

8. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 oktober 2019, wenst verzoekende partij te benadrukken dat er in Italië geen mogelijkheid is om in menselijke omstandigheden te leven. Verzoekende partij wijst erop dat zij weliswaar documenten heeft maar niet kan buigen op de effectieve bescherming van de Italiaanse autoriteiten. Zij licht toe dat de levensomstandigheden zeer slecht zijn, zij geen huisvesting had en haar terugsturen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij besluit dat de verklaringen die zij heeft afgelegd ondersteund worden door de rapporten waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift.

De Raad stelt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel niet kan ontkend worden dat Italië kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Italië, waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekende partij geen gegronde vrees koestert en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië loopt, dat haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin

van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij luidt dienaangaande als volgt:

“Voorts kan worden opgemerkt dat u geen concrete redenen uiteenzet waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Italië. Gevraagd uit te leggen waarom u niet zou kunnen terugkeren zegt u louter dat u, indien u daar een status zou hebben, gezinshereniging zou aanvragen (CGVS, p. 10). Erop gewezen dat u wel degelijk een beschermingsstatus heeft in Italië en opnieuw gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Italië verklaart u vaagweg dat er geen leven is in Italië (CGVS, p. 10). Gevraagd dit uit te leggen blijft u bij louter algemene verklaringen dat er geen werk is en niemand om u te helpen (CGVS, p. 11). Bovendien is dit strijdig met uw eerdere verklaringen over andere Somalische vluchtelingen met een beschermingsstatus, over wie u verklaarde dat zij als geregistreerde vluchtelingen hulp kregen van overheidsorganisaties bij het vinden van een woning en kregen zij maandelijks financiële steun (CGVS, p. 6 en 7). Wanneer u hier op gewezen wordt zegt u louter dat u geen status heeft in Italië, dat u daar niets heeft en dat u niet kan terugkeren (CGVS, p. 11).

Wat betreft uw verklaringen dat u meer dan twee jaar op straat zou hebben gewoond in Sicilië en Parma dient opgemerkt te worden dat deze niet geloofwaardig zijn. U zou op straat hebben gewoond omdat u dacht dat u geen beschermingsstatus had of kon krijgen omdat u meer dan drie dagen wegbleef uit het eerste opvangcentrum in Sicilië en men u daar had gezegd dat u hierdoor geen recht meer had om in het opvangcentrum te verblijven (CGVS, p. 4-6). Echter, uit informatie blijkt dat u eerst in Bologna een verzoek om internationale bescherming indiende en enkele maanden later in Parma. Het kantoor in Parma gaf u twee maanden na uw verzoek daar de subsidiaire beschermingsstatus. Dit gebeurde allemaal binnen het jaar na uw vertrek uit Somalië. Dat u dus twee jaar en enkele maanden op straat zou hebben geleefd omdat u geen beschermingsstatus had is niet geloofwaardig. Dat u niet zou hebben geweten dat u toen reeds een beschermingsstatus zou hebben gekregen is evenmin geloofwaardig gezien uit uw verklaringen blijkt dat u in Parma regelmatig contact had met een organisatie die uw verzoek om internationale bescherming opvolgde (CGVS, p. 9-10). Dat u tracht achter te houden op de hoogte te zijn geweest van uw status in Italië blijkt verder uit uw bewering nooit een – kort of een langer – interview te hebben gehad met de Italiaanse asielautoriteiten (CGVS, p. 9). Gezien zij u een beschermingsstatus hebben uitgereikt is het weinig aannemelijk dat er nooit een persoonlijk onderhoud zou hebben plaatsgevonden.”

Uit voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekende partij brengt evenwel geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van deze pertinente en deugdelijke motieven, die allen grondslag vinden in het administratief dossier. De Raad herinnert er tevens aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Italië niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar zij stelt dat haar terugsturen naar Italië een schending van artikel 3 EVRM zal inhouden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“7. In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij weliswaar documenten heeft maar niet kan buigen op de effectieve bescherming van de Italiaanse autoriteiten, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking

van 31 oktober 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS